

PHẦN 32

Bây ngày sau, Bác sĩ tại bệnh viện Cao Hùng mới cho bà Châu và Cốc Minh rước Lộ San về Đài Bắc. Hiện giờ nàng đã thoát khỏi cơn nguy, chỉ cần tịnh dưỡng lần lần bệnh tình khôi phục, người khỏe công nhưt là Cốc Minh, mỗi ngày phải dẫn hai đứa con đến thăm Lộ San để cho nàng vui vẻ bớt nghĩ đến chuyện khổ đau, một hôm Cốc Minh nói:

- Lộ San! Xin em lượng thứ cho anh, cũng tại anh mà ngày nay em mới ra đến nông nổi này.

Nhìn Cốc Minh, nàng bèn quay mặt ra cửa sổ, nàng như muốn nói hết nỗi lòng mình, nhưng trước đôi mắt thành thật của Cốc Minh nàng khó nói ra lời. Những ngày qua, ngoài vấn đề Cốc Minh nhắc chuyện cũ ra, chàng chưa lần nào nói đến vấn đề này. Hôm nay chàng mở lời xin lỗi, nàng tự thấy mình vô cùng xấu hổ.

Riêng Cốc Minh, chàng nhìn thấy nàng không trả lời lại cho rằng nàng còn hờn giận nên không muốn nói chuyện với chàng. Cốc Minh lại nói tiếp:

- Lộ San! Em hãy xem, Tiểu Lộ và Nhị Lộ chúng rất ngoan ngoãn dễ thương, mỗi khi về nhà ăn cơm, chúng cứ khóc la kêu má.

Câu nói này khiến co Lộ San rất an ủi, nàng an ủi vì nàng còn hai trẻ là chính giọt máu của nàng sanh ra. Nhưng nàng rất đau khổ, vì nàng đã có lỗi quá nhiều với hai con.

Một người mẹ hư đốn như nàng, còn có tư cách nào

mà giáo dục hai trẻ. Nhưng hai trẻ lại cần đến nàng, nàng nghĩ đến hai viên đạn của người đàn bà ghen, sao nó không xuyên vào những chỗ nhược để nàng giã từ cõi đời, còn tốt hơn sống đây để âm thầm tủi nhục với chồng con?

Nàng nghĩ khác, nhưng Cốc Minh lại tiếp lời:

- Lộ San! Đã nhiều ngày qua, em không chuyện trò với anh, tự nhiên là em chưa tha thứ lỗi lầm cho anh?

- Xin anh bồng em trẻ lại đây, em muốn giỡn với nó.

Cốc Minh bồng hai con lại cho nàng, hai trẻ ôm má nó và nằm xuống cánh tay mẹ. Nàng không cầm được đôi giòng lệ tuôn tràn theo hai khóe mắt. Có lẽ đôi giòng lệ không phải lệ thương con, mà là hai giọt nước mắt đã ăn năn ở chẳng phải với con.

Cốc Minh lấy khăn tay ra lau lệ cho nàng, ban đầu nàng cự tuyệt, sau lại cũng để cho Cốc Minh lau:

- Anh hãy mang chúng về cho chúng dùng cơm đi!
- Được rồi, ăn cơm xong, anh sẽ mang chúng đến.
- Em không muốn anh bông chúng đến nữa.
- Nếu không bông đến, chúng sẽ làm ồn lên đôi má.
- Em không muốn chúng đến lúc chiều tối.
- Được, anh sẽ đỗ chúng ở nhà.

Lộ San dùng đôi mắt đưa cha con Tiểu và Nhị Lộ ra về. Trong lúc sự xót chua đau đớn lại đến với lòng nàng, chẳng bao lâu Lộ Ni bước vào tay cầm rất nhiều sách; nàng kêu lên:

- Kia, chị!
- Đâu em đoán coi ai đến thăm em?
- Không biết đâu.
- Khổng Vân, hãy vào đây anh!

Lộ San nghe qua cảm thấy vô cùng đột ngột, không biết phải nói sao, chỉ kêu lên:

- Chị!

Lộ Ni giới thiệu, em của tôi là Lộ San đây.

Lộ San nhìn Khổng Vân, liền nói:

- Lộ San em! Xin lỗi anh không đến sớm để thăm em.

Những chai nước ngọt này chính tay anh đã chọn lựa mua cho em, không biết em có thích uống nước trái cây này không?

- Cám ơn anh. Em...

Khổng Vân bèn cắt lời nàng:

- Tất cả đều thuộc về quá khứ, mỗi người đều gặp phải, nhưng hoàn cảnh có khác hơn đôi chút đó thôi.

Lộ Ni cười rất cởi mở nói:

- Anh Không Vân bằng xương bằng thịt, so với bức ảnh của anh thế nào?
- So với bức ảnh, anh Không Vân thật bên ngoài còn oai hùng hơn nhiều.
- A! Em Lộ San quá khen ngợi, anh không biết lấy chi mà đáp lại cho vừa.

Lộ San nở nụ cười trên nét mặt xanh xao, nàng cho chị biết rõ:

- Chị à, cho đến bây giờ em mới thấy chọn bạn đời không nên chú trọng đến bề ngoài, nếu gặp một chàng trai hào hoa, đẹp mã quá, phái nữ dễ cảm thì khó mà giữ, sẽ bị phụ nữ khác cướp đi, theo em chỉ cần chân thành, đầu cho một chàng trai mặt mày sần sùi cũng được. Cũng như em đeo đuổi theo một gã hào hoa dễ cảm là Tạ Cách Luân, đến hôm nay thân thể mới đến nỗi này. Xin lỗi, em quên có anh Không Vân đứng đây.

Không Vân liền cười cười nói:

- Chẳng ngại gì, lời của em cũng như những trẻ đã chơi dao bị đứt tay, nay sợ dao là phải chớ.

Lộ Ni cũng cười và khôi hài:

- Vì vậy, mà chị chọn một chàng trai làm bạn xấu nhất, nhưng cũng dễ thương nhất.

- Chẳng những xấu mà là một gã đánh giầy trước mặt muôn người nữa chớ.

- Thật tình em rất khâm phục tình yêu của anh chị đó.

- À, Cốc Minh dặt hai cháu đến chưa vậy em?

Nghe chị hỏi đến Cốc Minh, nàng cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng Không Vân, bởi Không Vân và Cốc Minh là bạn học. Nhưng nàng cũng nhỏ giọng:

- Vừa ra khỏi đây giây lát thì anh chị đến.

Không Vân thành thật nói:

- Em Lộ San! Từ trước anh chưa bao giờ dám khuyên can ai, nhưng hôm nay anh xin khuyên em một điều, em hãy tin Cốc Minh mãi mãi vẫn yêu em. Anh cũng chưa bao giờ bội phục ai, nhưng anh rất bội phục Cốc Minh, vì anh ấy có một trái tim chung thủy cùng em. Trên đời này, một chàng chỉ yêu duy nhất một người thật hiếm thấy.

Lộ San ngược mặt lên nhìn chàng nói:

- Em... em rất hân hạnh được nghe lời anh chỉ giáo, cũng như em rất thích thú thấy chị em chọn anh làm bạn đời.

- Anh cũng không khác Cốc Minh chi mấy, mãi mãi chỉ yêu một người.

Lộ Ni tiếp lời:

- Em nên bảo trọng lấy thân, đến giờ chị phải đi học.

Khổng Vân cũng tha thiết với Lộ San:

- Em nên yên tâm để sớm bình phục, anh sẽ thường đến thăm em.

- Cảm ơn anh.

Khổng Vân đã đi rồi nhưng còn lưu lại cho Lộ San một ấn tượng tốt. Nàng rất khâm phục một gã đánh giầy mà nên thân danh, thật là một người đáng mến.

Qua ngày thứ hai, lão Vương sắp sửa đưa Cốc Á Lâm đến văn phòng. Nhưng bà Lâm bước theo gọi giật lại:

- Lão Vương, hãy chậm một chút.

Lão Vương ngừng xe lại hỏi:

- Thưa bà, còn dặn điều chi?

- Đưa ông đến văn phòng, hãy trở về mang những thức uống mà Lộ San thường thích dùng đến bệnh viện cho nó.

Lão Vương đưa lão Lâm đến văn phòng, rồi lập tức trở về mang thức uống và trái cây cần thiết đến y viện cho Lộ San. Đến nơi lão liền gõ cửa. Lộ San nghe tiếng lão Vương nàng mời vào. Lão Vương bước vào nói:

- Thưa cô, hôm nay cô thấy đỡ nhiều?

- Cảm ơn chú, tôi thấy ngày xuất viện không lâu lắm.

- Theo ý tôi không nên xuất viện gấp lắm, chỉ cần tịnh dưỡng cho thật mạnh sẽ về nhà cũng không muộn gì.

- Tay chú đang cầm vật gì đó?

- Bà chủ bảo tôi đem những thức uống hằng ngày cô ưa dùng đến cho cô.

- Là những thứ gì vậy?

- Tôi cũng không biết.

Lộ San tiếp lấy mở ra xem, trong ấy có hai quả năng đỏ. Nàng thấy vô cùng cảm động. Đối với bà mẹ chồng như má của Cốc Minh thật trên đời ít có. Đến nông nổi này mà nàng chưa thấy trên nét mặt bà hiện lên vẻ khó chịu.

Bỗng nghe lão Vương nói:

- Cô à, tôi tuy là một gã lái xe...

- Chú Vương, chú là một người cha tốt, nếu tôi là con của chú thì tôi cảm thấy hãnh diện lắm.

Bỗng nhiên mắt lão Vương rung rung lệ, nàng không hiểu lão Vương thương tâm vì lý do gì? Nàng kinh ngạc hỏi:

- Chú Vương, có lẽ tôi đã lỡ lời với chú?

- Không đâu, thưa cô! Tôi đã xem cô như một đứa con từ trước, xin cô chớ trách lão!

- Có gì mà trách, chú đối xử với cháu rất tốt mà.

- Cũng như Cốc Minh, tôi cũng xem cậu ấy như con từ trước.

- Cũng bởi chú không con?

- Có, nhưng không tiện nói ra.

- Xin chú nói rõ, vì từ trước chú chưa từng nói qua thân thế của chú cho ai biết.

-

Lão Vương vẫn yên lặng, không nói ra lời, vì lão đã cam kết giữ bí mật, hay lão vì tương lai của Cốc Minh mà không tiện nói ra, sợ ảnh hưởng đến tâm lý của Cốc Minh, chàng lớn cũng nhờ vợ chồng Cốc Á Lâm nuôi dưỡng, thân sinh

chàng bây giờ lại là một lão tài xế cho chàng. Đến lúc hiểu rõ thì phải làm sao? Do đó giây lát sau lão trả lời:

- Cô! Sau này có dịp tôi sẽ nói rõ cho cô nghe, khi cô nghe chắc cô sẽ vừa ý. Hiện giờ tôi chỉ yêu cầu một điều là cô nên lượng thứ cho cậu, nếu cậu Minh mà không được gần cô thì buồn lắm mãi mãi.

- Chú Vương, tôi...

- Lúc cô đi rồi, khi cậu ấy nhìn thấy hai cháu thì bỗng nhiên rơi nước mắt. Cậu ấy quả thật nhớ thương cô không sao khuyen giải được.

- Thật ra, tôi không xứng đáng để cậu Minh yêu.

- Nhưng Cậu Minh vẫn yêu cô tha thiết.

- Chú à, chuyện đó thỉnh thoảng sẽ đề cập đến. Tôi cảm thấy mỗi một quá rồi.

- Cô hãy nghỉ đi, tôi xin kiếu cô.

- Cám ơn chú.

- Cô! Tôi sẽ thường đến viếng thăm cô.

Trong một tháng nằm tại y viện, mọi người đều khuyen Lộ San nên trở lại với Cốc Minh, nàng vẫn nói như nửa đùa nửa thật và lắm khi tỏ vẻ bi quan, nhứt là mẹ nàng nói hết những tâm tình của hai gia đình., nàng vẫn hứa miễn cưỡng, người ta vẫn tưởng nàng còn giận Cốc Minh, nhưng tự nàng cảm thấy xót xa, không xứng đáng đáp lại tình yêu của chàng, nàng rất hổ thẹn mà không thể nói ra lời. Lộ San rất ước mong được xuất viện, một ngày ở lại y viện sao dài như một năm, mặc dầu nàng chưa được bình phục hẳn.

Một chiều nọ, Cốc Minh không dẫn hai trẻ đến, Lộ San vội vàng hỏi:

- Sao không dắt bọn chúng đến?

- Anh muốn đến bầu bạn cùng em trọn buổi chiều nay.

- Không có hai con, thì tôi và anh chỉ còn nhìn nhau mà không biết nói gì.

- Nhưng anh đã từ lâu chất chứa đầy tâm sự mong có dịp để nói hết với em. Nếu em vẫn còn có thể nghe anh.

- Có gì đáng nói, em là một con đàn bà...

- Nhưng lòng anh cảm thấy vẫn yêu em.

- Nói thật, em là một con đàn bà rất hiểm độc.

- Anh không bao giờ nghĩ đến điều đó. Lộ San, chắc có lẽ em không muốn xây dựng lại những gì đã đổ vỡ?

Nàng cảm thấy mình đối với chàng quá như nhóp xấu hổ, không còn mặt mũi nào mà trở về gia đình họ Cốc nữa. Nhìn chàng chùng nào nàng tự thấy mình xấu hổ chùng ấy. Cốc Minh phá bầu không khí yên lặng:

- Lộ San! Em nên vì hai con mà lượng thứ hết mọi chuyện.

- Em...

- Chẳng những cho anh mà trong đó có ba má anh đến chú Vương và bà vú nữa.

- Em biết điều đó.

- Vậy thì em hãy vì anh mà gạt đầu đi.

- Anh còn yêu em tức là anh không e ngại cho tương lai của anh sao?

- Vì em, anh không hề nghĩ đến cái gì gọi là tương lai cả. Hiện giờ anh yêu em còn hơn trước kia nữa.

- Em không biết phải nói sao bây giờ.

- Em hãy đồng ý về nhà anh đi, em.

- Cốc Minh! Em...

Lộ San lặng lẽ lắc đầu, nàng không còn lòng nào mang mặt mũi về nhà chồng. Cốc Minh thấy nàng lắc đầu, chàng thất vọng cúi gằm mặt xuống, đôi hàng lệ rưng rưng.

Lộ San đứng trước tình cảnh khó khăn gượng ép này nàng tuy rất xấu hổ nhưng cùng thương xót cho chàng bèn gọi:

- Cốc Minh!

Chưa biết nàng sẽ nói gì, nhưng nghe nàng gọi tiếng thân thiết lòng chàng vui mừng như ngày hội, lật đặt lau nước mắt, hỏi:

- Lộ San! Em muốn gì? Phải chăng em muốn đáp ứng lời anh?

- Em... Mỗi khi nàng muốn nói, bỗng nhiên hồi nhớ những điều xấu do mình gây ra. Nhứt là trong khi mang thai mà Tạ Cách Luân không nhìn nhận, buộc lòng nàng phải phá thai, nhưng cũng không cứu vãn tình trạng giữa nàng và Luân được. Nàng lại nhớ đến lúc mình thọ thai với Cốc Minh chàng theo sát một bên mà sẵn sóc, không việc gì chàng không làm, nàng còn cơ hội chót đem ra so sánh.

- Lộ San! Em đang nghĩ gì vậy? Chỉ vì tinh thần em quá đau khổ chớ gì.

- Em nghĩ mình hiện đang ở tại đâu đây.

- Thì tại bệnh viện, anh đang bầu bạn với em đây.

- Do đó mà ký ức của em hiện lên những điều đau khổ vừa qua.

- Em hãy quên đi! Em nhớ mình đang trị bệnh, không nên đau khổ.

Nàng nghĩ lại, tất cả cũng do mình, tại sao mình chẳng biết thận phận lại ở chung cùng Hồ Mộc Kỳ, nàng cũng nhớ ơn Hồ Mộc Kỳ nếu không nhờ chàng mà bị trọng thương thì chắc chắn nàng sẽ chết bằng cách khác. Như hôm nọ chẳng gặp Hồ Mộc Kỳ tại cửa rạp điện ảnh, thì ba ngày sau nàng sẽ nhảy xuống sông Ai Hà, thân xác hôm nay đã vùi sâu vào lòng đất. Nàng không trách Hồ Mộc Kỳ mà chỉ trách mình.

Nàng cũng không trách gã mang kiếng đen, nếu không nhờ hắn thì đâu có xảy ra vụ huyết án này. Bỗng nhiên Cốc Minh reo lên:

- Lộ San! Ba má anh đã đến kia.

Lộ San ngược mặt lên, nhìn thấy vợ chồng lão Lâm đi vào cùng lão Vương và bà vú, nàng chưa biết phải xưng hô thế nào bà Lâm bước đến, giọng hiền lành:

- Lộ San đã mạnh rồi hả con?

Lộ San rất cảm kích và khó khăn lắm mới nói:

- Dạ.. đỡ lắm rồi.

Lão Lâm vui vẻ nói:

- Ngày nay cả nhà đến thăm con. Lộ San! Con không nhìn thấy cả nhà thương mến con sao?

- Phải rồi, con...

Bà vú lập tức cắt lời nàng:

- Cô! Ông và bà mỗi ngày luôn luôn tưởng nhớ đến cô.

Cốc Minh đến hỏi ba má chàng:

- Thừa ba má! Con vẫn yêu Lộ San, ba má không phản đối hai con chứ!

- Chẳng những không phản đối, mà còn tuyệt đối mến yêu hai con nữa là khác.

Vợ chồng lão Lâm thương yêu Cốc Minh vô cùng, nhưng niềm vui chưa trọn vẹn, bỗng nhiên phát sinh ra việc đau lòng. Bây giờ nếu Lộ San đổi ý về sum họp với Cốc Minh thì vợ chồng lão rất vui vẻ, bởi vợ chồng lão rất lo sợ Cốc Minh vì quá buồn rầu mà sanh bệnh.

Trước tấm lòng mến phục của gia đình Cốc Minh, làm Lộ San ghen ngào chẳng nói ra lời. Nàng chỉ dùng hai giọt nước mắt mà thay cho lòng mình.